

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 464/2011-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť I. V., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. P. V., V., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 186/2011 a jeho uznesením zo 17. augusta 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. V. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. októbra 2011 doručená sťažnosť I. V., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. P. V., V., ktorou namieta porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 186/2011 a jeho uznesením zo 17. augusta 2011 (ďalej aj „namietané uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný pre podozrenie zo spáchania zločinu poškodzovania a ohrozovania prevádzky všeobecne prospešného zariadenia podľa § 286 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona, zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. c) Trestného zákona a prečinov krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) a ods. 3 písm. a) Trestného zákona a poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona. Sťažovateľ je stíhaný väzobne z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku (tzv. úteková väzba) a v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pričom väzba začala plynúť 22. marca 2011. Sťažovateľ je trestne stíhaný spolu s ďalšími obvinenými.

Dňa 19. júla 2011 podal prokurátor Okresnej prokuratúry Veľký Krtíš obžalobu proti sťažovateľovi a ďalším obvineným pre uvedené trestné činy. Po podaní obžaloby Okresný súd Veľký Krtíš (ďalej len „okresný súd“) na neverejnom zasadnutí konanom 27. júla 2011 rozhodol podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku, že sťažovateľ, ako aj ďalší obžalovaní sa ponechávajú vo väzbe, pričom dôvody väzby zostali nezmenené. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ, ako aj ďalší obžalovaní sťažnosť.

Sťažovateľ v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu okrem iného poukázal aj na skutočnosť, že okresný súd sa vôbec nezaoberal jeho návrhom na nahradenie väzby písomným sľubom a dohľadom probačného a mediačného úradníka a o týchto návrhoch nerozhodol.

Uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 186/2011 zo 17. augusta 2011 bola sťažnosť sťažovateľa, ako aj ďalších obžalovaných zamietnutá. Zároveň krajský súd označeným uznesením rozhodol, že neprijíma písomný sľub sťažovateľa ako náhradu väzby, a tiež, že neukladá dohľad probačného a mediačného úradníka nad sťažovateľom ako náhradu väzby.

Zásadná námietka sťažovateľa spočíva v tom, že postupom krajského súdu, ktorý namietaným uznesením rozhodol aj o návrhoch sťažovateľa na nahradenie väzby písomným sľubom a dohľadom probačného a mediačného úradníka bez toho, aby o týchto najprv rozhodol okresný súd, bol porušený princíp dvojinstančnosti rozhodovania všeobecných súdov.

Sťažovateľ taktiež namieta dôvodnosť väzby, resp. väzobných dôvodov. Odôvodnenie ďalšieho trvania väzby považuje sťažovateľ za všeobecné. Pokiaľ ide o útekovú väzbu, všeobecné súdy podľa tvrdenia sťažovateľa vôbec nezohľadnili okolnosť, že sa sám prihlásil orgánom činným v trestnom konaní, vo veci vypovedal a zúčastňoval sa na procesných úkonoch.

K väzobnému dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažovateľ uvádza:

„Takisto konštatovanie, že môžem pokračovať v trestnej činnosti, pretože som bol viackrát súdne trestaný, prevažne pre majetkovú trestnú činnosť je iluzórne, pretože sa tak naposledy stalo pre skutok, ktorý som spáchal v roku 2001, a bol som odsúdený súdom až v roku 2009, kde vlastne trest pokrýval len trvanie mojej väzby po vznesení obvinenia a nebolo preukázané, že by som sa dopúšťal majetkovej trestnej činnosti.

Krajský súd v Banskej Bystrici síce konštatoval, že po mojom vzatí do väzby bolo voči mojej osobe vznesené obvinenie pre údajný zločin krádeže, ktorý som mal spáchať ešte v roku 2010, avšak ja tvrdím, že som takýto zločin nespáchal... Doteraz v tejto veci nebolo ukončené vyšetrovanie a táto skutočnosť podľa môjho názoru nemôže mať vplyv na rozhodovanie súdu v tejto trestnej veci z hľadiska posudzovania pokračovania mojej osoby v trestnej činnosti.“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Krajský súd v Banskej Bystrici vydaním uznesenia 3 To 186/2011 zo dňa 17. 08. 2011 porušil základné právo I. V., bytom V., toho čas vo väzbe, na osobnú slobodu podľa

článku 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa článku 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici 3 To 186/2011 zo dňa 17. 08. 2011 v časti týkajúcej sa obvineného I. V. I. V. sa bezodkladne prepúšťa z väzby na slobodu.

Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný zaplatiť náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 261,82 € na účet advokáta JUDr. P. V., so sídlom V., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu. “

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom,

neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu. Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má

právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Zo sťažnosti vyplýva, že zásadná námietka sťažovateľa spočíva v tom, že postupom krajského súdu, ktorý namietaným uznesením rozhodol aj o návrhoch sťažovateľa na nahradenie väzby písomným sľubom a dohľadom probačného a mediačného úradníka bez toho, aby o týchto najprv rozhodol okresný súd, bol porušený princíp dvojinštančnosti rozhodovania všeobecných súdov.

Krajský súd v namietanom uznesení uviedol, že *„V súvislosti s námietkami obv. I. V., že súd prvého stupňa sa nezaoberal možnosťou nahradiť jeho väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka v zmysle § 80 ods. 1 písm. c/ Tr. por., prípadne prijatím písomného sľubu podľa § 80 ods. 1 písm. b/ Tr. por., alebo peňažnej záruky podľa § 80 ods. 1 písm. a/ Tr. por. (táto nebola zákonom predpokladaným spôsobom zložená), krajský súd konštatuje, že v posudzovanom prípade neboli splnené podmienky pre nahradenie väzby žiadnym z inštitútov upravených v trestnom poriadku práve s poukazom na osobu sťažovateľa, a obvineným navrhovaný dohľad probačného a mediačného úradníka ani písomný sľub nie je v danom prípade pre nahradenie väzby postačujúci. Zároveň je však potrebné okresnému súdu vytknúť, že sa týmto návrhom sťažovateľa v napadnutom uznesení nezaoberal, toto pochybenie však krajský súd týmto svojim rozhodnutím napravil.“*

Podľa názoru sťažovateľa mal krajský súd v danom prípade rozhodnúť o zrušení sťažnosťou napadnutého uznesenia okresného súdu a prepustiť ho z väzby na slobodu.

Podľa § 194 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne nadriadený orgán sťažnosť, zruší napadnuté uznesenie, a ak je podľa povahy veci potrebné nové rozhodnutie,

a) rozhodne vo veci sám, alebo

b) uloží orgánu, proti ktorého rozhodnutiu sťažnosť smeruje, aby vo veci znovu konal a rozhodol, s výnimkou rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe podľa § 72 ods. 1 písm. a), d) a f), rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe, ak súd prvého stupňa rozhodol o väzbe po podaní obžaloby alebo návrhu na schválenie dohody

o vine a treste podľa § 76 ods. 3 alebo 4, rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o pokračovaní v ochrannom liečení, prepustení z ochranného liečenia alebo ukončení ochranného liečenia, ak predseda senátu rozhodoval pred ukončením výkonu trestu podľa § 446a ods. 3 alebo 4 a rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o návrhu na umiestnenie odsúdeného v detenčnom ústave podľa § 462.

Podľa § 194 ods. 3 Trestného poriadku ak nedostatok spočíva v tom, že v napadnutom uznesení niektorý výrok chýba alebo je neúplný, môže nadriadený orgán bez toho, aby vyslovil zrušenie napadnutého uznesenia, buď ho sám doplniť, alebo uložiť orgánu, proti ktorého rozhodnutiu sťažnosť smeruje, aby o chýbajúcom výroku rozhodol alebo neúplný výrok doplnil.

Z citovaného ustanovenia § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku vyplýva, že v prípade rozhodovania nadriadeného súdu o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe v prípade, ak súd prvého stupňa rozhodol o väzbe po podaní obžaloby, nie je možné, aby nadriadený súd zrušil napadnuté uznesenie a zároveň vec vrátil na nové rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Z ustanovenia § 194 ods. 3 Trestného poriadku vyplýva, že v prípade absencie určitého výroku v rozhodnutí prvostupňového orgánu, môže nadriadený orgán, v danom prípade krajský súd, bez toho, aby vyslovil zrušenie napadnutého uznesenia, toto uznesenie sám doplniť o chýbajúci výrok, čo sa v posudzovanom prípade aj stalo.

Ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre uvádza, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej procesnoprávnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97).

Sťažovateľ v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 27. júla 2011 v súvislosti s nerozhodnutím okresného súdu o jeho návrhoch na nahradenie väzby sám uviedol, že *„V tomto prípade tak Okresný súd vo Veľkom Krtíši neurobil a žiadam, aby takéto pochybenie napravil Krajský súd v Banskej Bystrici.“*

V danom prípade krajský súd sťažovateľom namietané pochybenie okresného súdu napravil v súlade s príslušnými ustanoveniami procesnej predpisu – Trestného poriadku. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na právny názor, ktorý už viackrát vyslovil vo svojej doterajšej judikatúre, podľa ktorého ak bola náprava vo veci sťažovateľa vykonaná v rámci všeobecného súdnictva, ústavný súd v zásade nemôže vysloviť porušenie označených základných práv sťažovateľa (napr. I. ÚS 191/06, IV. ÚS 263/08). Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že účelom dvojinštančnosti súdneho konania je zabezpečiť, aby sa v druhej inštancii mohli odstrániť nedostatky v postupe a rozhodnutiach súdu prvého stupňa, čo sa vo veci sťažovateľa aj stalo. Na tom nič nemení skutočnosť, že krajský súd nerozhodol podľa jeho predstáv. Vzhľadom na uvedené ústavný súd považuje námietku sťažovateľa, ktorou namieta porušenie princípu dvojinštančnosti konania, za zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ taktiež namieta dôvodnosť svojej väzby, resp. väzobných dôvodov. Odôvodnenie ďalšieho trvania väzby považuje sťažovateľ za všeobecné. Pokiaľ ide o útekovú väzbu, všeobecné súdy podľa jeho tvrdenia vôbec nezohľadnili okolnosť, že sa sám prihlásil orgánom činným v trestnom konaní, vo veci vypovedal a zúčastňoval sa na procesných úkonoch. Sťažovateľ taktiež nesúhlasí s tým, že v jeho prípade je daný väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

V nadväznosti na uvedené námietky sťažovateľa ústavný súd považoval za potrebné poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že je súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) a vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných

slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní posudzoval, či napadnuté uznesenie krajského súdu je z hľadiska sťažovateľových námietok ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnené a či ho nemožno považovať za arbitrárne.

V namietanom uznesení krajského súdu sa okrem iného uvádza:

„Doposiaľ zistené skutočnosti a zabezpečené dôkazy nasvedčujú, že sťažovatelia sú dôvodne podozriví z trestnej činnosti, ktorá im je kladená za vinu a ani zo sťažností obvinených nevyplývajú žiadne také relevantné skutočnosti, ktoré by mali vplyv a odôvodňovali zánik týchto väzobných dôvodov.

V súvislosti s trvaním dôvodu útekovej väzby v prípade obv. I. V. je potrebné poukázať najmä na skutočnosť, že v prípravnom konaní nepreberal uznesenia o vznesení obvinenia, nebolo možné doručiť mu predvolanie na jednotlivé procesné úkony a jeho prítomnosť nebolo možné zabezpečiť ani predvedením prostredníctvom orgánov Policajného zboru, pretože obvinený vycestoval mimo územia SR a zdržiaval sa na neznámom mieste. Z týchto dôvodov musel byť na neho vydaný príkaz na zatknutie. Sťažovateľ sa síce neskôr prihlásil orgánom Policajného zboru, je však potrebné prihliadať aj na skutočnosť, že je trestne stíhaný pre dva zločiny, pričom v prípade uznania viny mu hrozí vysoký trest, z uvedených dôvodov je u neho opodstatnené trvanie útekovej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a/ Tr. por. tak, ako to konštatoval prvostupňový súd v napadnutom uznesení.

V prípade obvineného I. V. pretrváva aj väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. a to najmä s poukazom na skutočnosť, že bol doposiaľ viackrát súdne trestaný prevažne za majetkovú trestnú činnosť. Z uvedených skutočností vyplýva dôvodná obava z pokračovania v trestnej činnosti týmto obvineným. Navyše je v tejto súvislosti nutné zvýrazniť skutočnosť, že po tom, čo bol v tejto trestnej veci vzatý do väzby, vyšetrovateľ OO

PZ Levice vzniesol voči nemu obvinenie v inej trestnej veci pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 4 písm. a/ Tr. zák.“

Z napadnutého uznesenia krajského súdu zároveň vyplýva, že krajský súd sa stotožnil s dôvodmi uvedenými v uznesení súdu prvého stupňa a tieto si v celom rozsahu osvojil. Krajský súd taktiež poukázal na predchádzajúce odsúdenia sťažovateľa za majetkovú trestnú činnosť, ako aj na ďalšie obvinenie vznesené sťažovateľovi po jeho vzatí do väzby, opäť pre majetkovú trestnú činnosť, ako aj na skutočnosť, že sťažovateľ sa pred svojím vzatím do väzby zdržiaval v zahraničí na neznámom mieste a nepreberal uznesenia a predvolania na procesné úkony. Tvrdenie sťažovateľa o tom, že krajský súd neprihliadol na skutočnosť, že sa napokon sám prihlásil orgánom činným v trestnom konaní, nie je pravdivé, keďže z odôvodnenia napadnutého uznesenia je zrejmé, že krajský súd sa aj s touto okolnosťou zaoberal a vysporiadal sa s ňou. Rovnako nie je v danom prípade podľa názoru ústavného súdu relevantný ani ďalší argument sťažovateľa o tom, že majetkovej trestnej činnosti, za ktorú bol naposledy odsúdený (rok 2009), sa dopustil ešte v roku 2001.

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu a ďalšej dokumentácie priloženej k sťažnosti dospel k názoru, že záver krajského súdu o existencii dôvodnej obavy z toho, že sťažovateľ by sa vzhľadom na výšku hroziaceho trestu a jeho správanie pred vzatím do väzby (nepreberanie zásielok, pobyt v cudzine na neznámom mieste) mohol vyhýbať trestnému stíhaniu a sťažovať alebo mariť tak dosiahnutie účelu trestného konania, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, založený len na abstraktnej úvahe bez konkrétneho skutkového základu. To isté platí aj o záveroch krajského súdu týkajúcich sa existencie dôvodnej obavy z toho, že by sťažovateľ mohol v prípade prepustenia z väzby na slobodu pokračovať v trestnej činnosti.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu je z ústavného hľadiska akceptovateľné a nenaznačuje, že by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol ústavný súd reálne dospieť k záveru, že medzi ním a sťažovateľom označenými základnými práva podľa ústavy

a právom podľa dohovoru existuje taká príčinná súvislosť, ktorá by odôvodňovala záver o ich porušení.

Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa uplatnených v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. novembra 2011